

Život nie je pes,
je to suka.

Ján Marton

Život nie je pes, je to suka
Ján Marton

Text © Ján Marton, 2009
© HLADOHLAS Group, s.r.o.
Martin 2009
hirax@hiraxrecords.sk

ISBN 978-80-970013-0-8

Venované: Darinke a Zuzke

*„Ja píšem z lona, z temnej strany bolesti,
zo špičky pera utrpenia“.*
Charles Bukowski

Láska a ten istý kolobeh neskutočne veľkých vecí

Boh si otvoril second hand
a dal na všetko akciu
tri plus jedna zadarmo

(jedna svätožiara)

pankáčom to bolo jedno
a mne sa tiež jablko hriechu
nie a nie zmeniť na vyschnutý ohryzok

...

„strašne silno ňa ľúbim
a sľubujem že už viac nebudem
plúť opitý na hviezdy“

ktoré budú padať iným do iného sveta

...

veď Boh vie čo robí

Nenechajte si zobrať svoj svet na Mars

mám viac lások
som kurva na pohľadanie
čo češe ráno nebu
strapaté vlasy

čítam tvoj smiech z dúhy
a v závetrí čakám
na lepšie básne
ktoré nikdy neprídu

otváram svetu nové cesty
opíjam sa inými planétami
a tebe láska píšem zákerné esemesky
aby si skúsila ešte raz

pripraviť ma o rozum

Jeseň

si jedna
z mojich tisícich
zimomriavok

tvoje farby
sa смеjú na mojich
zelených očiach

a posielajú
listy
nádeje

ochutnávam ťa
steblo po steblo
a otváram náruč teplého dažďa

všetko len a len
pre teba
lebo viem že iba ty

si ma včera počula
kúsok po kúsku
umierať

O spisovateľovi

nechceli si priznať
že ich jeho slová

prenasledujú už aj
na krátkych tratiach alibizmu

našťastie bohovia
si to všimli

a naklonili sa mu
ešte skôr

ako to tu na Zemi zabalil
a s hodnoverným pokojom génia

im tak rozkopal
všetky rite

Pocťa ozajstnému básnikovi

jedného slnečného dňa
neprídem do roboty
a krásne bruško
mojej milenky
osiríe

na mramorovej platni
s krížom a dvoma dátumami
budem mať
smutný citát veľkého básnika

ktorý sa tiež
upil k smrti
s tým rozdielom
že on už ani nedúfal

Okamih

vrcholky stromov
nazerajú mi
do prázdneho
pozadia mojej izby

nakláňajú sa
dúfajúc v okamih
pre ktorý mali
dôvod rásť do takých výšav

s hrôzou však zisťujú
že desiatky rokov rástli
aby prišli na to že nie sú
až tak bezbranne opustené
ako sa im zdalo

Večera

„keď ma prestane bolieť hlava určite sa obesím“

povedal som si raz
v jednej provizórnej posteli
s jednou nóbl
nevestou

nebola to až tak celkom
moja nevesta
ale dobre to znie
a tieto verše už aj tak nič nezmenia

vyvracal som sa na krásny
plyšový koberec
a umyl si zuby
vonku pršalo a mne bolo smutno

smrdelo mi z úst
smrdeli mi nohy
smrdel mi celý svet
a smrdelo aj toto – niečím nepriestrelným

všetko pršalo do fialova
a už-už som sa chystal kúpiť si lano z druhej ruky
keď v tom zazvonil telefón a ty si mi zachránila život otázkou:
„kde si preboha? veď máme ísť na večeru ku Svoradovcom“

Slovo topiace sa v žumpe plnej vyhasnutých hviezd

láska:
si až príliš ozajstná
na to aby si neexistovala

...

umieram hlboko v твојіh päťách
rehocem sa ukazujúc prostredník
kamennej soche milencov

a držím ti palce